A PANNONHALMI TERÜLETI FŐAPÁTSÁG KÖRLEVELE

Advent I. vasárnapjára

Kedves Testvérek!

Advent kezdetén újra megszólít bennünket Jézus figyelmeztetése: **„Vigyázzatok és virrasszatok! Nem tudjátok ugyanis, mikor jön el az idő."** (Mk 13,33)

Az advent a várakozás ideje. De nem a tétlen várakozásé. Nem egyszerűen arra készülünk, hogy néhány hét múlva megünnepeljük Jézus születését. Arra kapunk meghívást, hogy újra felismerjük Isten jelenlétét az életünkben, és észrevegyük, mire hív bennünket ma.

Az evangéliumban Jézus egy útra kelő emberről beszél, aki házát szolgáira bízza, **„kinek-kinek megszabja a maga feladatát"** (Mk 13,34). Szép képe ez az Egyháznak és a mi életünknek is. Isten ránk bízta világát, egymást, közösségeinket, és mindannyiunknak feladatot adott. Nem ugyanazt a feladatot, de ugyanazt a bizalmat.

A következő esztendőben a Magyar Katolikus Egyház és benne a Pannonhalmi Területi Főapátság is a **hivatást** állítja figyelmünk középpontjába. Ezért szeretnélek benneteket már most, advent kezdetén arra hívni, hogy közösen gondolkodjunk el keresztény hivatásunkról. Mert a hivatás nem csupán néhány ember különleges életútja. Nem csak a papok és a szerzetesek ügye. **Mindannyiunknak van hivatása, mert mindannyiunkat megszólított Isten.** A keresztségben Krisztushoz kapcsolódtunk, és arra kaptunk meghívást, hogy belőle éljünk, és szeretetét továbbadjuk ott, ahová állított bennünket.

Ez a keresztény ember alapvető hivatása és küldetése.

1. Hivatásunk forrása: Isten szeretete

Izajás próféta advent első vasárnapján így szól Istenhez: „Te vagy a mi Atyánk!" (Iz 63,16). Majd később hozzáteszi: „Mi vagyunk az agyag, te a formálónk, mindannyian a te kezed műve vagyunk." (Iz 64,7)

Ezek a szavak hivatásunk legmélyebb alapjára mutatnak rá. Életünk nem véletlen, és nem csupán saját terveink eredménye. Isten ismer és szeret bennünket, és életünknek értelmet, irányt ad.

A hivatás ezért nem elsősorban azzal kezdődik, hogy mit kell tennem, hanem azzal, hogy felismerem: **Isten szeret engem, és számít rám.**

Sokszor úgy gondolkodunk a hivatásról, mintha Isten valamilyen előre elkészített feladatlistát adna nekünk, amelyet aztán kötelességünk teljesíteni. Pedig a keresztény hivatás mindenekelőtt kapcsolat. Válasz arra a szeretetre, amely megelőz bennünket.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a Hivatás évére írt körlevelében arra emlékeztet bennünket, hogy Isten hívása nemcsak új életformát, hanem élő kapcsolatot kínál. Ez a meghívás egyszerre személyes és közösségi: személyes választ kíván, ugyanakkor szükségünk van olyan közösségre is, amely segít felismerni és megélni hivatásunkat.

Isten nem kész embereket keres. Nem azt várja, hogy előbb tökéletesek legyünk, és csak azután álljunk szolgálatába. Ahogyan a fazekas formálja az agyagot, úgy alakít bennünket is: tapasztalatainkon, örömeinken, kudarcainkon, emberi kapcsolatainkon keresztül.

Szent Pál a mai szentleckében hálát ad a korintusi kereszténynyekért, mert Isten kegyelme gazdaggá tette őket Krisztusban. Majd erre emlékezteti őket: „Hűséges az Isten, aki meghívott titeket Fiának, Jézus Krisztusnak közösségébe." (1Kor 1,9)

Ez a legfontosabb. Hivatásunk alapja nem a saját teljesítményünk, hanem Isten hűsége. Nem magunkból kell előteremtenünk mindazt, amit továbbadunk. Előbb nekünk kell befogadnunk Krisztus szeretetét.

Advent ezért arra is alkalom, hogy megkérdezzük: jut-e időm Istenre? Engedem-e, hogy szava megszólítson, alakítsa gondolkodásomat, döntéseimet, kapcsolataimat? Vagy annyira lefoglalnak a feladataim, hogy közben megfeledkezem arról, akitől a hivatásomat kaptam?

Mielőtt Krisztus nevében bármit tennénk, újra és újra találkoznunk kell vele.

2. Hivatásunk helye: ahol élünk

Amikor a hivatás szót halljuk, gyakran a papi vagy szerzetesi hivatás jut eszünkbe. Ezek valóban különleges és nélkülözhetetlen szolgálatok az Egyház életében. Szükségünk van olyan fiatalokra, akik meghallják Krisztus hívását, és készek egész életüket az evangélium szolgálatának szentelni. Imádkozzunk értük, és segítsük őket hivatásuk felismerésében!

De fontos, hogy közben ne feledkezzünk meg arról: a keresztény hivatás sokkal tágasabb valóság.

Hivatása van az édesanyának és az édesapának, akik gyermekeiket nevelik. A pedagógusnak, aki nemcsak ismereteket ad át, hanem embereket formál. Az orvosnak és az ápolónak, akik a beteg emberben nem pusztán egy kezelendő esetet látnak. A gazdálkodónak, a mérnöknek, a vállalkozónak, a köztisztviselőnek, a kétkezi munkásnak, mindenkinek, aki munkáját becsülettel és mások javára végzi.

Hivatása van az idős embernek is, aki talán már nem tud úgy tevékenykedni, mint korábban, de imádságával, bölcsességével, figyelmével és szeretetével továbbra is sokat adhat másoknak.

A keresztény hivatás nem feltétlenül jelent valami rendkívülit. Sokszor éppen abban áll, hogy **a hétköznapi dolgokat más lelkülettel tesszük**.

Hogy nemcsak elvégezzük a munkánkat, hanem felelősséget vállalunk azokért, akiket érint. Hogy nemcsak együtt élünk családtagjainkkal, hanem figyelünk is rájuk. Hogy nemcsak igazunkat akarjuk bizonyítani, hanem képesek vagyunk meghallgatni a másikat. Hogy észrevesszük azt, aki segítségre szorul.

A püspökkari körlevél szép megfogalmazása szerint arra kaptunk meghívást, hogy „megtaláljuk a másokért élt élet boldogságát", és merjünk mellette dönteni. Ugyanakkor gondolnunk kell azokra is, akik hivatásukban elfáradtak, elbizonytalanodtak vagy csalódtak. A hivatás nemcsak az elindulás bátorságát kívánja meg, hanem a kitartás hűségét is. Ehhez pedig szükségünk van egymás megbecsülésére, bátorítására és támogatására.

Szent Benedek atyánk lelkisége különösen közel áll ehhez a szemlélethez. A monostorban az imádság, a munka, a tanulás, a vendégfogadás és a testvéri együttélés nem egymástól elszigetelt tevékenységek. Mindegyik az istenszolgálat részévé válhat.

Ez a felismerés nemcsak a szerzeteseknek szól. Arra bátorít bennünket, hogy saját életünkben is fedezzük fel: **Isten ott vár ránk, ahol éppen vagyunk.**

Nem kell másvalakivé válnunk ahhoz, hogy Krisztus tanítványai legyünk. De engednünk kell, hogy Krisztus formálja azt az embert, akik vagyunk.

3. Hivatásunk küldetés is: továbbadni, amit kaptunk

Kedves Testvérek!

A keresztény hivatásnak van egy olyan vonása, amelyről ma különösen fontos beszélnünk. A hitet nemcsak önmagunkért kaptuk. Azért is, hogy másokhoz eljusson.

A Hittani Dikasztérium októberben közzétett *Venite ad me – Jöjjetek hozzám!* című dokumentuma éppen ezzel a kérdéssel foglalkozik: hogyan adhatjuk tovább a keresztény hitet egy olyan korban, amikor a korábban természetesnek tartott vallási hagyományok sok helyen megszakadtak?

Mindannyian tapasztaljuk ezt a változást. Egyre kevésbé magától értetődő, hogy a gyermekek a családjukban megismerkednek az imádsággal, a Szentírással vagy az Egyház életével. Sokan felnőttként sem találkoztak még igazán az evangéliummal. Mások eltávolodtak az Egyháztól, mert csalódtak, mert nem találtak befogadó közösségre, vagy mert egyszerűen másfelé sodorta őket az élet.

Erre a helyzetre válaszolhatunk panaszkodással, nosztalgiával, vagy azzal, hogy a világot hibáztatjuk. De Jézus nem erre hív bennünket.

A dokumentum arra emlékeztet, hogy a hit továbbadásának középpontjában nem egy intézmény fenntartása vagy vallási ismeretek puszta közvetítése áll, hanem az örömhír: **Jézus Krisztus szeret bennünket, életét adta értünk, feltámadt, és ma is velünk van.**

Ezt az örömhírt pedig leginkább hiteles emberi találkozásokon keresztül tudjuk továbbadni.

Gondoljunk csak saját életünkre! Kitől tanultunk imádkozni? Ki segített bennünket abban, hogy komolyan vegyük a hitünket? Talán egy nagyszülő, egy szülő, egy tanár, egy pap vagy szerzetes, egy barát. Sokszor nem is arra emlékszünk, pontosan mit mondott, hanem arra, hogyan élt, hogyan fordult felénk, hogyan tudott szeretni.

A hit továbbadása ma is így történik.

Egy családi beszélgetésben. Egy őszinte barátságban. Egy nehéz helyzetben tanúsított hűségben. Egy jól fogadott idegenben. Egy megbocsátásban. Egy közösen átélt liturgiában. És természetesen abban is, amikor valaki egyszerűen, természetesen beszél arról, miért fontos számára Jézus Krisztus.

A *Venite ad me* dokumentum a húsvéti vigília gyertyafényének képével fejeződik be. A feltámadt Krisztus világosságát jelképező húsvéti gyertyáról sorra meggyúlnak a hívek gyertyái. A fény továbbadása közben az eredeti láng nem lesz kisebb. Ellenkezőleg: egyre több világosság tölti be a templomot.

Ilyen a hit továbbadása is. Amit szeretetből megosztunk, abból nem lesz kevesebb, hanem gazdagabbá válik a közösség.

Ez mindannyiunk küldetése. Nem kell hozzá különleges képzettség vagy egyházi tisztség. De szükség van személyes hitre, nyitottságra, és arra a készségre, hogy magunk is folyamatosan tanuljunk, mélyüljünk és növekedjünk Krisztus ismeretében.

4. Együtt kaptuk a küldetést

Október elején Pannonhalmán szinodális találkozóra gyűltünk össze. Papok, szerzetesek és világi hívők közösen kerestük, hogyan válhat egyházunk egyre inkább meghallgató, befogadó és küldetését tudatosan vállaló közösséggé.

Ennek a találkozónak egyik fontos tanulsága, hogy az Egyház küldetését nem teljesítheti néhány ember a többiek helyett.

Szükségünk van egymásra. A papok és szerzetesek szolgálatára éppúgy, mint a világi hívők tapasztalatára, szakértelmére, kezdeményezőkészségére. A fiatalok lendületére és az idősek bölcsességére. Azokra, akik régóta otthon vannak az Egyházban, és azokra is, akik még keresik a helyüket.

A szinodális egyház nem egyszerűen olyan közösség, ahol mindenkit meghallgatnak. Olyan közösség, amelyben **mindenki felismerheti, hogy szükség van rá, és részt vállalhat a közös küldetésből**.

Ez különösen fontos plébániáink életében.

Szeretném, ha közösségeink egyre inkább a családok családjává válnának. Olyan helyekké, ahol nemcsak szertartásokon veszünk részt, hanem valóban ismerjük és számon tartjuk egymást. Ahol észrevesszük, ha valaki hiányzik. Ahol nem idegenként fogadjuk azt, aki hosszú idő után újra belép a templomba. Ahol egy keresztelő, esküvő vagy temetés nemcsak egyházi szolgáltatás, hanem lehetőség az emberi találkozásra és Isten szeretetének megtapasztalására.

Különösen fontos, hogy a hitüket kereső felnőtteknek is kínáljunk utakat. Ne feltételezzük, hogy mindenki ismeri a keresztény hit alapjait. Legyen bátorságunk új beszélgetéseket, közösségi alkalmakat, felnőttkatekézist és képzéseket kezdeményezni. Merjünk új módszerekkel kísérletezni, és tanuljunk abból is, ami elsőre nem sikerül.

A hit továbbadásának megújítása nem pusztán a papok feladata. A világi hívek nemcsak segítői, hanem saját keresztségi hivatásukból fakadóan tevékeny részesei az Egyház küldetésének.

És ne feledjük: tanúságtételünk hitelessége azon is múlik, hogyan bánunk egymással. A megosztottság, a kölcsönös gyanakvás, a bántó beszéd és a másik ember méltóságának semmibevétele éppen azt az örömhírt teszi nehezen hihetővé, amelyet hirdetni szeretnénk.

Nem kell mindenben egyetértenünk ahhoz, hogy testvérként tudjunk egymásra tekinteni. De meg kell tanulnunk úgy vitatkozni, hogy közben ne veszítsük szem elől Krisztust és egymás méltóságát.

5. Advent: felismerni a hívást, megtenni az első lépést

Advent első vasárnapján Jézus arra kér bennünket: virrasszunk!

A virrasztás nem szorongó várakozás. Nem is állandó készenléti feszültség. Inkább éber, figyelmes élet. Olyan magatartás, amely észreveszi Isten közeledését és azokat az alkalmakat, amikor válaszolhatunk hívására.

A Hivatás évének mottója egy rövid evangéliumi mondat: „Gyere, téged hív!" (Mk 10,49). Ezt mondják a jerikói vak koldusnak, Bartimeusnak, amikor Jézus magához hívatja. Bartimeus előbb csak kiáltani tud Jézus után. A körülötte állók el akarják hallgattatni, de ő nem adja fel. Amikor pedig meghallja a hívást, felkel, Jézushoz megy, és visszanyert látásával követni kezdi őt az úton.

Milyen szép adventi történet ez! A hivatás felismeréséhez nekünk is meg kell hallanunk Jézus hangját a körülöttünk lévő zajban. És milyen nagy felelőssége van a közösségnek! Lehetünk olyanok, akik elhallgattatják a kereső embert, de olyanok is, akik bátorítják: „Gyere, téged hív!" Egyházunknak ilyen bátorító közösséggé kell válnia.

A következő esztendő hivatás évére készülve három egyszerű kérdést szeretnék mindannyiunk figyelmébe ajánlani.

Először: miből táplálkozik a hitem? Van-e helye az életemben az imádságnak, a Szentírásnak, a vasárnapi szentmisének, az Istennel töltött csendnek? Hiszen csak azt tudjuk hitelesen továbbadni, amiből magunk is élünk.

Másodszor: kiket bízott rám Isten? Kik azok a családomban, munkahelyemen, szomszédságomban vagy közösségemben, akiknek most különösen szükségük volna a figyelmemre? Van-e valaki, akit régen fel kellett volna keresnem, akivel ki kellene békülnöm, akit meg kellene hallgatnom?

Harmadszor: hogyan válhat közösségünk befogadóbbá és missziósabbá? Mit tehetünk azért, hogy a hozzánk érkezők ne csupán egy működő intézménnyel, hanem Krisztus szeretetéből élő emberekkel találkozzanak?

Arra hívlak benneteket, hogy ezekről a kérdésekről beszélgessetek családjaitokban, plébániai közösségeitekben, képviselő-testületeitekben és munkatársi körökben. Ne akarjunk egyszerre mindent megváltoztatni. Keressünk egy-egy konkrét lépést, amelyet már ebben az adventben megtehetünk.

Talán egy közös imádságot a családban. Egy látogatást egy magányos embernél. Egy beszélgetést valakivel, aki eltávolodott az Egyháztól. Egy új közösségi alkalom kezdeményezését. Vagy egyszerűen azt, hogy nagyobb figyelemmel fordulunk egymás felé.

Az adventi koszorún hétről hétre újabb gyertyát gyújtunk. A fény lassan növekszik. Nem egyszerre világosodik ki minden.

A keresztény életben is így van. A hivatásunkra adott válasz nem egyetlen nagy elhatározásból áll, hanem sok apró, hűséges igenből.

Kedves Testvérek!

Az adventi időben arra az Istenre várunk, aki Jézus Krisztusban egészen közel jött hozzánk. Nem távolról küldött parancsokat, hanem belépett emberi életünkbe, osztozott örömeinkben és szenvedéseinkben, és megmutatta, hogy a szeretet képes újjá formálni a világot.

Most bennünket hív, hogy folytassuk küldetését.

A papot papi szolgálatában, a szerzetest közösségi és megszentelt életében, a házastársakat egymás iránti hűségükben, a szülőket gyermekeik nevelésében, a fiatalokat életútjuk keresésében, a világi hívőket szakmájukban és társadalmi felelősségükben.

Mindannyiunkat ott, ahol élünk.

Nem mindenkinek ugyanaz a feladata, de mindannyiunk küldetésének ugyanaz a forrása és célja: **Krisztus szeretetéből élni, és ezt a szeretetet láthatóvá tenni a világban.**

Kérjük a Szentlelket, hogy a közelgő hivatás évében segítsen bennünket újra felfedezni keresztségünk ajándékát, felismerni személyes küldetésünket, és örömmel vállalni a közös felelősséget Egyházunk életéért.

Adja meg az Úr, hogy adventünk ne csupán a karácsonyra való készülődés, hanem hivatásunk megújulásának ideje is legyen!

Szívből kívánok Mindannyiótoknak áldott, békés, az Úrra figyelő adventi időt!

Főpásztori szeretettel és áldással:

Hortobágyi T. Cirill OSB
pannonhalmi főapát

Kelt Pannonhalmán, 2026. advent első vasárnapján.